

Άγιος Νικόλαος Καβάσιλας: Πόσο καθαρός άνθρωπος ήταν η Παναγία; Σαν να ήταν ολόκληρη μόνο ευγνωμοσύνη!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Παναγία Τροοδήτισσας, Κύπρος.

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=510824>

7. Πώς το μπόρεσε; Ποιους λογισμούς χρησιμοποίησε; Ακόμη περισσότερο, πώς της δημιουργήθηκε αρχικά αυτή η επιθυμία και θέλησε να ριχθή σ' αυτόν τον αγώνα, τον οποίο κανείς από τους συνανθρώπους της δεν ακούσθηκε ότι είχε ποτέ κερδίσει;

Ποιους οδηγούς είχε μπροστά της;
Ποιος της έδωκε ελπίδες ότι θα νικήση;
Από πού άντλησε το απαιτούμενο θάρρος;

Γιατί η ανθρώπινη φύση ήταν πεσμένη, είναι δε απερίγραπτη η φαυλότης μέσα στην οποία ζούσε το μεγαλύτερο μέρος των ανθρώπων. Λίγοι ήσαν οι καλοί κι είχαν κι αυτοί ανάγκη από εκείνους που θα τους στηρίξουν. Τόσο πολύ απείχαν από το να είναι χρήσιμοι στους άλλους.

Τι λοιπόν ήταν εκείνο που έδωσε τη νίκη στην Παρθένο, αφού ούτε ήρθε στη ζωή πριν από όλους τους ανθρώπους, ώστε να έχη λάβει φύση καθαρή από κάθε κακία, ούτε μετά από τον καινό Άνθρωπο και την νέα κλίση και δύναμη που έλαβαν οι άνθρωποι από Αυτόν;

Γιατί δεν θα ήταν βέβαια καθόλου παράδοξο να νικήση ο Αδάμ την αμαρτία, αφού δεν υπήρχε τίποτε που να μην τον ωθή προς την αρετή και να μην τον απομακρύνει από την κακία.

Είχε πράγματι για διαμονή τόπο γεμάτο από κάθε είδους τέρψη, ζωή απαλλαγμένη από κόπους, σώμα που δεν είχε δοκιμάσει φθορά, ψυχή άγευστη ακόμη από κάθε αμαρτία.

Δεν είχε για γενάρχη του έναν άνθρωπο, αλλά, κατά τρόπον άμεσο, τον ίδιο το Θεό.

Αυτόν γνώριζε και σαν πατέρα της φύσεως και σαν παιδαγωγό και νομοθέτη κι ήταν πλασμένος έτσι, ώστε να βρίσκεται με Αυτόν σε κάθε είδους κοινωνία και σχέση. Ήταν επομένως φυσικό όλα αυτά να κρατούν μέσα του άσβεστη την αγάπη για το Θεό.

Αν πάλι απείχαν από κάθε κακία εκείνοι που γεννήθηκαν μετά τη χάρη και τη συμφιλίωση με το Θεό, μετά το Χριστό, το καινό Θύμα, και την έκχυση του Πνεύματος και τη μυστική γέννηση του Βαπτίσματος και τη φρικτή τράπεζα της θ. Ευχαριστίας, εκείνοι που έχουν δεχθή τόσα πολλά και τόσο υπέροχα βοηθήματα τίποτε βέβαια το αξιοθαύμαστο δεν θα παρουσίαζαν.

Ας έρθουμε όμως στην περίπτωση της Παρθένου.

Αφού τόσο σκληρή και δύσκολη είναι η μέχρι τέλους αντίσταση στην αμαρτία, ώστε ο πρώτος άνθρωπος που υπήρξε στη γη να είναι και ο πρώτος που άρχισε την παρανομία και παρά τα τόσα όπλα που είχε για να αγωνισθή για το καλό και την αρετή δεν άντεξε στην προσβολή κι έπεσε αμέσως στην αμαρτία και εκείνοι, εξ άλλου, που ήρθαν μετά το λουτρό του Βαπτίσματος και τη χάρη -και εννοώ τους πιο ενάρετους από όλους, αυτούς που αφιερώθηκαν στην εύρεση του ύψιστου

αγαθού κι έγιναν κύριοι του εαυτού τους- υπάρχουν κακά για τα οποία δεν είναι εντελώς ανεύθυνοι και έχουν γι' αυτό ανάγκη από την συνεχή κάθαρση των Μυστηρίων, ποια γλώσσα μπορεί να υμνήση όπως πρέπει και ποιος νους να λάβη ιδέα του πόσο καθαρή από κάθε κακία διατήρησε την ψυχή της η Παρθένος, πόσο καθαρός άνθρωπος -σαν να ήταν ολόκληρη μόνο ευγνωμοσύνη- υπήρξε, αφού αυτά που κανείς από τους ανθρώπους εκείνους που ήσαν από κάθε άποψη προετοιμασμένοι δεν μπόρεσε να τα επιτύχη, αυτή τα επραγματοποίησε εξ ολοκλήρου, χωρίς μάλιστα να χρειασθή βοήθεια από κανέναν;

Κι αυτό μολονότι δεν ήρθε στη ζωή ούτε πριν από την κοινή αρρώστια της φύσεως ούτε μετά τον κοινό ιατρό, αλλά στο μεσουράνημα του κακού και βρέθηκε μέσα στον τόπο της καταδίκης, σε μια φύση που έμαθε πάντοτε να νικιέται, σε σώμα που δουλεύει στο θάνατο, κατά την περίοδο που όλοι όσοι μπορούσαν να βοηθήσουν στην πραγματοποίηση της κακίας ήσαν υπερβολικά κοντά, ενώ όλοι εκείνοι που γνώριζαν να συμπολεμούν απουσίαζαν.

Γιατί είτε ιδούμε το γεγονός ότι πριν από την κοινή συμφιλίωση, πριν να έρθη στη γη ο δημιουργός της ειρήνης, αυτή η ίδια διέλυσε μέσα της την έχθρα που υπήρχε στην ανθρώπινη φύση κατά του Θεού και άνοιξε τον ουρανό και προσείλκυσε τη χάρη και έλαβε τη δύναμη ν' αγωνισθή κατά της αμαρτίας, αυτό το θαύμα ξεπερνάει ασφαλώς κάθε ανθρώπινη κατανόηση -γιατί πόσο υπέροχη πρέπει να είναι η συνεισφορά της Παρθένου, αφού μπόρεσε ν' αποδειχθή ισάξια με εκείνη του μεγάλου Θύματος;-

Είτε πάλι θεωρήσουμε το γεγονός ότι, μολονότι η ανθρώπινη φύση ήταν εχθρική, τόσα πολλά μπόρεσε να πραγματοποιήσει η πρόθεση της Παρθένου, και ενώ ο φραγμός της έχθρας υπήρχε ακόμη, αυτή συνδέθηκε με τον Θεό και ότι το τείχος εκείνο που χώριζε ολόκληρη την οικουμένη από το Θεό δεν άντεξε στην προθυμία μιας ψυχής, από αυτό τι υπάρχει πρωτοφανέστερο;

Γιατί ούτε βέβαια την εδημιούργησε ο Θεός επίτηδες την Παρθένο έτσι, ώστε να ζη αναγκαστικά με αυτόν τον πάναγνο τρόπο ζωής, ούτε, ενώ η ίδια πρόσφερε ό,τι και οι άλλοι, την ετίμησε ο Θεός με μεγαλύτερα από τους άλλους βοηθήματα.

Αλλά η Παρθένος νίκησε την πρωτάκουστη και θαυμαστή αυτή νίκη χρησιμοποιώντας μόνο τον εαυτό της και τα όπλα που έδωσε ο Θεός σε όλους τους ανθρώπους για τον αγώνα της αρετής.

Συνέχεια εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=511166>

Απόσπασμα από τον λόγο του Αγίου Νικολάου Καβάσιλα «Εις την Υπερένδοξον της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου Γέννησιν», από την έκδοση Νικολάου Καβάσιλα, «Θεομήτωρ», των εκδόσεων της Αποστολικής Διακονίας. Κείμενο,

μετάφραση, εισαγωγή, σχόλια Παναγιώτης Νέλλας.